

Muntsa Mimó

No ets cap hiena, Nzui!

Il·lustracions d'Albert Asensio

animallibres

Nzui, el licaó-sol

La gasela s'havia aturat. Amb els ulls ben oberts mirava tot al voltant. Des d'on era podia veure com li tremolaven els narius mentre ensumava l'aire, intentant descobrir-nos entre els matolls. Quan la Mare Gran, en Suyain i en Juruto li van saltar al damunt, no va fer cap intent per escapar-s'en. Jo era prou gran per ajudar-los, però no va caldre. Els adults van deixar que els més joves mengéssim abans que els altres, però tots vam endrapar tant com vam poder. Com que el nostre clan no era gaire nombrós, només tretze sense comptar els cadells de la darrera ventrada, n'hi va haver per a tots. Amb la panxa ben plena vam córrer cap al cau, on ens esperaven els petits. En veure'ns van començar a glapir i a moure la cua, fent salts

i llepant-nos el morro. Mentre els regurgitàvem el menjar em vaig sentir feliç. Era una més del clan familiar, i ara que ja participava en les caceres, em-paitant les preses i impeding que fugissin, em sentia útil. Només m'amoïnava pensar que no estava tan lluny el moment en què hauria de deixar el grup i anar a la cerca del meu clan definitiu. No seria fàcil. Feia moltes llunes que no trobàvem rastres d'altres licaons. La zona per on ens movíem era plena de lle-ons i hi havia poc menjar i encara menys aigua. Un lloc difícil per viure-hi, tot i que mentre estigués amb els meus no havia de tenir por de res. Els licaons ens protegim i ens ajudem. Compartim el menjar i ens ocupen de les cries del grup. I per a una jove com jo, els grans sempre ofereixen consells i suport. Com ara, que la Mare Gran m'empenyia amb el morro, mentre en Suyo em donava cops de pota i em convidava a jugar. I jo començava a donar voltes i més voltes sobre mi mateixa...

Em vaig despertar. Feia fred. Tot era fosc, però les olors de la nit em deien que no hi havia perills a prop. No se sentia el tuf acre de les lleones, ni la ferum de les hienes. Vaig asseure'm i vaig escoltar amb atenció. La remor dels grills i del vent entre l'herba no era suficient per amagar altres sorolls: els cops sords de la llebre mentre saltava de matoll en

matoll, el lliscar pesant d'un porc espí i, més lluny, el moviment inquiet de les peülles de les gaseles. Vaig oloar, mirar i escoltar. No parava de descobrir presències noves: una tortuga que es movia lenta, aixafant l'herba i estirant el coll per veure-s'hi; un grup de mangostes ratllades que es perseguien mentre s'amagaven entre les ombres tacades de llum de lluna; l'esbufec dels búfals, a prop del riu; el tremolor de la terra quan un hipopòtam va passar a fregar de l'acàcia on era jo. Estava envoltada d'animals, però cap d'ells era el que jo volia. Buscava taques blanques i negres, un lladruc agut, l'olor de licaó: l'olor dels meus. Ja feia moltes nits de l'atac de les lleones i havia recorregut molt terreny, però encara no em volia donar per vençuda. A prop del cau havia trobat els cossos d'en Juruto, en Suyain i la Mbawa. I també el de la Mare Gran. No hi volia pensar, en això. Tampoc en els cadells, ni en l'Osuyani, que se n'havia quedat a càrrec. Segur que va lluitar contra les lleones per intentar salvar els petits. En canvi, no hi havia cap rastre d'en Saafandu, la Letaya, l'Imbwa i en Suyo. Tampoc del Pare Gran, i per això tenia esperances de trobar-los. Si aquell dia no m'hagués allunyat, els hauria ajudat a fer front a les lleones. Però estava assegedada i m'havia recordat del rierol d'aigües clares on, molt temps enrere, havíem vist un altre grup de licaons. Quan hi vaig arribar, el rierol era sec. Vaig trigar

gairebé un dia a tornar al lloc on eren els meus. Em va costar entendre què havia passat. Lleons i licaons competim per les mateixes preses i ens evitem tant com podem. Molt afamades havien d'estar les lleones per fer front al meu clan.

Se m'havia passat la son. Vaig badallar i em vaig estirar, allargant les potes del davant i aixecant la cua enlaire. Encara tenia la panxa plena. No m'havia resultat difícil enxampar la llebre. Tot i que les olors i els sons em deien que no hi havia cap licaó a prop, vaig fer el xisclet agut que serveix de reclam de la meva espècie, un so que arriba molt lluny. Vaig esperar amb les orelles ben dretes. Però res. Vaig repetir la crida moltes vegades. Alguna cosa em deia que ningú em respondria, però així em sentia més acompanyada. També em podien sentir les lleones o les hienes i venir-me a buscar. Però tal com estaven les coses, allò no m'importava gaire.

Vaig començar a caminar. L'herba m'humitejava el cos. Se'm feia tan estrany, caminar tota sola! Els licaons ens movem molt, sempre amunt i avall, sempre pendents d'on són els altres. Vaig pensar en en Saafandu, en l'Imbwa, en la Letaya i en el Pare Gran, l'Mbwa-Mwitu. I sobretot en el Suyo. Els cinc supervivents. O és el que volia creure. Trobar-los era la meva fita, el motiu per viure. Perquè sense altres licaons, jo no era res.

Un moviment entre les herbes em va sobresaltar. L'olor de felí em va esclatar al nas. Vaig recular, però ja era massa tard. Entre les herbes, uns ulls grocs em miraven fixament, en un rostre clapejat. L'animal era més petit que jo i es mantenia immòbil. Només el lleu tremolor dels bigotis mostrava que estava a l'aguait, potser tan aterrit com jo per aquella trobada inesperada. Vaig pensar de pressa. Era un dels felins menors, en el clan en parlàvem sovint. Amb aquelles orelles tan enormes i el cos tan angulós, només podia tractar-se d'un serval. Res de perillós per a un licaó, un competidor menor. Se'm va ocórrer que podia parlar amb ell:

—Com ha anat, la cacera? Has enxampat gaires ratolins, aquesta nit?

Els ulls del serval es van fer més grossos i més rodons. Va obrir lleugerament la boca, arrufant el llavi superior. M'estava olorant. Els felins oloren per la boca, m'ho havia explicat en Suyain aquella vegada que vam veure els cadells de guepard. De sobte, necessitava desesperadament que aquell serval digués alguna cosa, sentir que podia comunicar-me amb algú. Així que ho vaig provar de nou:

—Faig olor de licaó. És que soc un licaó, jo... Un gos salvatge. No et vull caçar ni res d'això. Els licaons no cacem servals. A més, estic sola.

—Els licaons mai esteu sols.

La veu del serval era extraordinària, suau, menys aguda que la dels licaons, i plena de desconfiança. Només esperava el moment per fer un salt prodigiós i desaparèixer en la foscor. Però jo no volia que se n'anés:

—Les lleones van atacar el meu clan. Van matar gairebé tothom. Però alguns van poder fugir. Els estic buscant. No els deus pas haver vist?

—No he vist cap rastre de licaó des de fa moltes llunes. Tu ets la primera. I no entenc per què em parles.

Hauria volgut explicar-li com trobava a faltar la companyia dels altres. Els licaons sempre ens estem comunicant. Amb moviments del cos, de les orelles, de la cua. Amb lladrucs, esternuts i xisclets. Amb l'olor que deixem amb l'orina i refregant-nos per terra. Però el serval no ho hauria entès. La mare m'havia explicat que els servals són animals solitaris. Tant mascles com femelles viuen tot sols, i quan les cries són prou grans la mare les fa fora del seu territori. Cadascuna se'n va pel seu compte i ja no es tornen a trobar. Vaig pensar de pressa.

—Tens cries? Et puc ajudar a caçar alguna peça grossa, si vols.

—No et penso dur al meu cau.

—No vull anar al teu cau. Només vull caçar amb tu. Soc molt bona, caçant. L'Mbwa-Mwitu, que és el Pare Gran del clan, deia que jo era la millor caçadora que havia vist mai. Podem fer equip. Jo...

El serval movia el cap, inquiet. No m'escoltava. Volia que me n'anés, que m'allunyés del cau on tenia les cries i de la seva àrea de cacera. De sobte, amb uns moviments molt lents, es va ajupir fins a quedar gairebé ocult per l'herba. Em vaig quedar ben quieta. El serval avançava molt a poc a poc, arrossegant-se, sense fer cap soroll. El moviment de les tiges amb prou feines indicava on era. Fins que, de sobte, va fer un salt. Un salt prodigiós per sobre de l'herba, arquejant el cos, per caure damunt d'alguna cosa que jo no havia vist. Quan va aixecar el cap duia un llangardaix a la boca.

–Caram! Ets ràpid...

El serval va fer un parell o tres de sacsejades amb el cap. Després va deixar el llangardaix a terra, mort.

–Ja veus que no et necessito per a res, licaó. Ves amb els teus. Ets molt grossa i deus menjar molt. Jo, amb ratolins, llangardaixos, granotes i saltamartins en tinc prou per péixer els meus. I no m'agrada parlar. Avui ja he parlat massa.

I agafant el llangardaix, va girar cua. El seu cos tacat es va confondre de seguida entre les ombres i la llum blanca de la lluna. Em vaig quedar quieta molta estona, fins que l'horitzó es va tenyir de vermell i els ocells van començar a piular, ofegant els sorolls de la nit.